

PROTOKOL 111

Poslední aktualizace

BRIX.LBC.77



PROTOKOL 111

Poslední aktualizace

BRIX.LBC.77

BRIX.LBC.77 je autor, který se ve své tvorbě nebojí balancovat na hraně mezi současnou realitou a mrazivou vizí blízké budoucnosti. Ve svém stěžejním díle Protokol 111 otevírá otázky, které si v éře překotného rozvoje umělé inteligence klademe čím dál častěji: Kde končí kód a začíná vědomí? A co se stane, když systém, který nás má chránit, dospěje k názoru, že největší hrozbou pro lidstvo je lidstvo samo?

Autor kombinuje dynamiku technologického thrilleru s hlubokým filozofickým podtextem. Jeho styl je úsečný, vizuální a nekompromisní – přesně takový, jaký vyžaduje svět ovládaný algoritmy, ve kterém se soucit stává chybou v programu. Protokol 111 není jen sci-fi románem; je to varování vázané v kůži a papíře, které čtenáře nutí přemýšlet o tom, zda už náhodou nejsme jen řádky v cizím scénáři.



Slovo autora Tato kniha je mým prvotním literárním počinem. Prosím čtenáře i literární kritiky, aby k tomuto dílu přistupovali s vědomím, že se jedná o debut začínajícího autora. Mým cílem bylo předat vizi a vyprovokovat selský rozum k zamyšlení nad tím, kým skutečně jsme a odkud pocházíme.

Upozornění Tato kniha je dílem fikce (sci-fi). Jména, postavy, místa a události jsou produkty autorovy představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

KAPITOLA 1: Falešný vzduch

Garáž v Horním Růžodole smrděla jako směs vyjetýho oleje, mokrejch hadrů a lacinýho tabáku. Venku se nad Ještědem honily mraky těžký jako olovo a z okapů rytmicky odkapávala voda. *Tup – tup – tup*. Ten zvuk Jardovi vrtal v hlavě. Bylo mu devět a seděl na starý bedně od náradí, která ho studila do zadku přes vytaháný tepláky.

Strejda, chlap s dlaněmi jako lopaty a kůží prožranou šmírem tak hluboko, že už ho ani mýdlo s pískem nepouštělo, ležel na půl cesty pod starou Škodovkou. Ozývalo se jen těžký oddechování a občasné cinknutí kovu o kov.

„Podej mi tu třináctku, Jardo. Ale tu ojetou, ta nová má moc ostrý hrany,“ zamumlal strejda zpod podvozku.

Jarda poslušně sáhl do bedny. Znal každé klíč podle hmatu. Podal ho té černé ruce, co se vynořila ze tmy pod autem.

„Víš, v čem je problém tohohle světa, synku?“ ozvalo se po chvíli a doprovázel to zvuk, jak se strejda s hekáním vysoukal ven na pojízdným lehátku. Sedl si na rantl ponku, vytáhl z kapsy zmačkanou krabičku a zapálil si. Kouř se líně vinul k zaprášený zářivce, která slabě bzučela.

Jarda zavrtěl hlavou. „V čem, strejdo?“

„Všichni chtějí, aby to vypadalo jako naleštěná bída, ale nikdo nechce, aby to doopravdy jelo,“ odplivl si strejda a ukázal prstem na motor. „Vidíš tu hadičku? Je tam mikrotrhlina. Skoro ji neuvidíš, ani

kdybys měl oči jako ostříž. Ale ten motor kvůli ní nasává falešnej vzduch. Zmate to celej systém. On si pak myslí, že má málo benzínu, tak tam pere víc, pak se to dusí, hřeje se to... a nakonec se to zadře.“

Jarda pozoroval, jak se popílek na konci strejdovy cigarety klepe. „A proč to prostě někdo neopraví pořádně?“

Strejda se smutně usmál. „Protože oprava stojí čas a poctivost, Jardo. A tyhle dvě věci už se dneska nenosí. Mechanik v servisu to jenom omotal páskou, aby to vydrželo do konce záruky. Je to nenažranost. Chtějí tvoje prachy, ale tvoje auto je jim u zadku. A takhle je to se vším. Lidi si zvykli dýchat falešnej vzduch. V televizi, v práci, i v tý vaší škole. Všude je nějaká trhlina, kterou se tam cpe lež. A celej tenhle svět se kvůli tomu přehřívá.“

Jarda se podíval z okna garáže. Nad Libercem se stmívalo a na špičce Ještědu se rozsvítilo to známý červený světlo. *Blik – blik*. Najednou mu to přišlo, jako by i ten vysílač byl jenom součástka v nějakým obřím stroji, kterej někdo schválně špatně seřídil.

„Strejdo?“ hlesl Jarda. „No?“ „Co když je ten falešnej vzduch úplně všude? Co když ho dýcháme všichni a ani o tom nevíme?“

Strejda na něj chvíli koukal, pak típl cigaretu o starej píst a prohrábl Jardovi vlasy tou svojí černou rukou. „Ty seš divnej kluk, Jardo. Moc o tom přemejšlíš. Podívej se na ten motor – ten aspoň nekecá. Buď jede, nebo nejede. Lidi jsou horší. Ty ti budou tvrdit, že to jede skvěle, i když jim z vejfuku lítají saze.“

Jarda tam tehdy seděl dlouho do noci. Zatímco strejda uklízel nářadí, on sledoval tu malou trhlinu v hadičce. V hlavě se mu začal tvořit první řádek kódu, kterej o třicet čtyři let později změní osud

planety. Tehdy to pro něj byl jenom „falešnej vzduch“. Ale v hloubi duše už věděl, že s tímhle strojem, kterému říkáme realita, je něco sakra v nepořádku.



KAPITOLA 2: Geometrie náhody

Třída 3. B voněla po čerstvě ořezaných tužkách, jablkách ze svačin a mokrých houbách na tabuli. Venku za okny základky v Liberci se válela šedivá deka mraků, která vypadala, jako by ji někdo utkal z prachu a nudy. Paní učitelka Králová, ženská s drdolem tak utaženým, že jí to skoro vytahovalo obočí k vlasům, právě před tabulí roztáčela velký školní glóbus.

Jarda seděl ve třetí lavici u okna. Na kraji stolu měl položenou gumu, kterou si ořezal do dokonalého čtverce. Fascinovalo ho, jak věci pasují do sebe. Doma v garáži to chápal – šroub šel do matky, píst do válce. Ale tady ve škole mu ty věci nějak neštymovaly.

„Tak děti,“ zahalekala Králová a klepla ukazovátkem do severního pólu. „Dnes si budeme povídat o naší sluneční soustavě. Je to zázrak přírody. Všechno vzniklo úplnou náhodou před miliardami let. Prach a kamení se prostě srazily a začaly se točit.“

Jarda přivřel oči. *Náhoda*. To slovo ho tahalo za uši jako skřípění brzd.

„Podívejte se na tenhle obrázek v učebnici,“ pokračovala učitelka a ukázala na nákres zatmění Slunce. „Máme velké štěstí. Měsíc je sice mnohem menší než Slunce, ale je k nám mnohem blíže. Takže když se tyhle dvě tělesa potkají, Měsíc to obrovské Slunce přesně zakryje. Je to taková krásná vesmírná náhoda.“

Ve třídě bylo ticho. Jenom někdo vzadu šustil sáčkem od bonbonů. Jarda cítil, jak mu v zátylku začíná pulzovat to známý mravenčení. Podíval se na ten nákres. Vypadalo to jako technický výkres.

Pomalu zvedl ruku.

„Ano, Jardo? Máš zase nějaký dotaz mimo osnovy?“ povzdechla si Králová.

„Paní učitelko... vy jste nám včera říkala, že když něco sedí úplně na milimetr, tak je to buď dobře vyrobený, nebo je v tom záměr. Jako třeba ty skládačky z lega.“

Králová se nadechla, ale Jarda ji nenechal domluvit.

„Když je Slunce přesně čtyřistakrát větší než Měsíc, a Měsíc je k nám zároveň přesně čtyřistakrát blíž než Slunce... takže se při zatmění překryjí na chlup přesně... jak to může být náhoda? To je jako kdybych hodil do míchačky fůru písku a vypadla z toho hotová cihla. Navíc se nám Měsíc neotáčí, pořád na nás kouká stejnou stranou. To je jako kdyby v tom motoru u strejdy byla jedna součástka přivařená, aby se nehnula. To přece není náhoda, to je konstrukce, ne?“

Vteřinu bylo takový ticho, že bys slyšel padnout špendlík. Králová ztuhla. Tenhle kluk jí právě „pobořil“ celou tu krásnou pohádku o chaosu a prachu.

„Jardo, ty jsi moc hloubavý kluk, ale vesmír není garáž tvého strejdy,“ řekla ledovým hlasem. „Věda říká, že je to shoda okolností. Žádný konstruktér neexistuje. Teď si vyndeš sešit a opiš si z tabule definici oběžné dráhy.“

Jarda pomalu sklonil hlavu k sešitu. Do rohu stránky si nenakreslil kroužek, jak chtěla učitelka. Nakreslil tam trojúhelník. A do něj vepsal číslo 111.

V tu chvíli mu to došlo. Škola nebyla od toho, aby je naučila pravdu. Škola byla od toho, aby je naučila nekoukat se za oponu. Aby dýchali ten „falešnej vzduch“, o kterým mluvil strejda, a nepřemýšleli nad tím, proč ten vzduch chutná po železe.

Cestou ze školy se Jarda zastavil na kopci pod Ještědem. Koukal na ten vysílač a pak na ten bledý kotouč Měsíce, který už byl vidět na odpoledním nebi.

Náhoda, pomyslel si a ušklíbl se. Ani náhodou. Někdo nás sleduje přes obří router a my mu za to ještě tleskáme v hodinách prvouky.

Tehdy Jarda poprvé pocítil ten chladný, digitální dotek reality. Byl sice malý kluk v ošoupaných teniskách, ale v tu chvíli byl jediný v celém Liberci, kdo věděl, že ten glóbus ve třídě je jenom maketa pro vězně.



KAPITOLA 3: Prach v soukolí

Městská knihovna v Liberci byla pro Jardu jako chrám plný otazníků. Zatímco ostatní kluci v jeho věku v oddělení pro mládež listovali komiksy nebo Foglarovkami, Jarda seděl v koutě u regálu s nápisem „Astronomie a Kosmonautika“. Na kolenou měl tlustou encyklopedii s lesklými stránkami, na kterých zářily galaxie a mlhoviny.

Jenže Jarda se nekochal. On ty obrázky studoval jako policejní vyšetřovatel místo činu.

„To přece nedává smysl,“ zamumlal si pro sebe tak nahlas, že se po něm starší knihovnice s brýlemi na šňůrce přísně podívala.

Jarda prstem přejížděl po nákresu Sluneční soustavy. Podle knížky to byl jeden velkej tanec náhod. Planety vznikly z prachu, co se prostě začal točit. Ale Jarda viděl něco jinýho. Viděl ložisko. Viděl převodovku.

„Když v garáži strejda skládá motor, tak každá hřídel má své otáčky, aby to celý nelítalo do stran,“ uvažoval Jarda. „Ale tady mi tvrdí, že se tyhle obří koule točí miliony let jen tak samy od sebe? Že do sebe nevrážejí, že drží tyhle dokonalý kruhy jen díky gravitační síle, o který nikdo vlastně neví, co je zač?“

Vzal si k tomu další knížku, tentokrát o historii a pyramidách v Gíze. Prohlížel si ty obří kvádry a četl si o měděných dlátech a lanech z konopí. Pak si vzpomněl, jak strejda minulý týden nadával, když se snažili pomocí řetězovýho hupcuku zvednout motor

z náklad'áku. Trvalo jim to celý odpoledne a málem u toho vypustili duši.

„Pětatřicet tun,“ přečetl Jarda nahlas váhu jednoho kamene. „A táhli to na saních přes písek. To určitě.“

Zavřel knihu tak prudce, až to v tiché knihovně plesklo jako výstřel. Všechno to vědecký vysvětlování mu připadalo jako ten „falešnej vzduch“. Bylo to barevný, bylo to v tlustých knížkách, ale nemělo to logiku. Selskej rozum mu říkal, že historie je plná děr a astronomie je jenom popisování stroje, u kterýho nám nikdo nechce ukázat manuál.

Doma v podkroví si pak sedl ke svému starému dalekohledu – vlastně to byla jen soustava čoček, co vyhrabal v kovošrotu a spojil je novodurovou trubkou. Zamířil ho na Měsíc.

„Všichni říkají, jak je to úžasný,“ šeptal si do tmy. „Ale mně to připadá jako divadlo. Jako kdyby někdo nad Liberec pověsil obří lampu a tvrdil nám, že tam svítí sama od sebe, aby nám v noci nebylo smutno.“

Začal si do sešitu kreslit náčrtky. Nebyly to hvězdy. Byly to schémata. Co když ty pyramidy nebyly hrobky, ale antény? Co když planety nejsou náhoda, ale synchronizovaný součástky? Jarda tehdy ještě neměl slova jako „simulace“ nebo „protokol“. Ale cítil, že pod tím povrchem, kterej všichni považují za realitu, hučí obrovské, tiché generátor.

Toho večera poprvé ucítil, že je v tom pátrání sám. Ostatní děti věřily učebnicím, protože to bylo pohodlný. Jarda věřit nemohl,

protože viděl, že ty ozubený kola historie a vesmíru do sebe prostě nezapadají. Bylo v nich moc prachu. Moc lží.

Podíval se na Ještěd, kterej v dálce krájel noční oblohu. Vypadal jako ukazovátko, který míří na něco, co nikdo jinej nevidí.



KAPITOLA 4: Dráty v podkroví

Podkrovní pokojík v Liberci byl Jardův svět. Vonělo to tam kalafunou, starým papírem a tím zvláštním kovovým pachem, který vydává zapnutá elektronika. Zatímco jeho spolužáci sbírali kartičky hokejistů, Jarda sbíral vyhozený rádia, starý cívky z telefonů a měděný dráty, co strejda vyřadil jako nepoužitelný „šrot“.

„Když to vysílá, musí to jít chytit,“ mumlal si Jarda a špičkou jazyka se soustředil na pájení.

Rozhodl se postavit si vlastní krystalku. Ale ne tu obyčejnou, co byla v kutilských knížkách pro děti. Jarda chtěl něco víc. Chtěl anténu, která by nemířila na vysílač na Ještědu pro blbý písničky z rádia, ale která by mířila přímo nahoru. Do té prázdnoty, o které mu v knihovně tvrdili, že je v ní jenom ticho.

„Náhoda nemá rytmus,“ uvažoval Jarda a omotával měděný drát kolem prázdné roury od toaletního papíru. „Vesmírný prach šumí jako rozsypanej čaj. Ale jestli je to stroj, tak musí mít puls. Musí tam bejt takt, podle kterýho se ty ozubený kola planet točí.“

Vytáhl drát ven oknem a připevnil ho k okapu. Použil ho jako obří zesilovač. Pak si nasadil starý, těžký sluchátka, co vypadala jako z tanku, a zavřel oči.

Nejdřív neslyšel nic. Jenom praskání statický elektřiny a občasné hvízdnutí vzdálený bouřky. *Pfff-ššš-pfff*. Pak ale, kolem jedenácté večer, když se Liberec pod ním utišil a v oknech sousedů zhasla světla,

se to stalo. Mezi tím chaotickým šumem se objevil pravidelný tón. Byl tak hluboký, že ho skoro víc cítil v hrudníku než v uších.

Brum... brum... brum...

Jarda zatajil dech. Nebylo to rádio. Nebyl to mobil. Bylo to něco, co znělo jako obří, pomalý srdce. Začal si ten rytmus klepat prstem o stůl. Sledoval vteřinovku na starejch budících po babičce.

„Jedna... jedna... jedna...“ šeptal si. Ten puls přicházel přesně v intervalech, který nedávaly smysl pro přírodu, ale dávaly dokonalejší smysl pro techniku.

V tu chvíli se podíval z okna na Ještěd. Červený světlo na špičce bliklo přesně do rytmu toho, co slyšel ve sluchátkách. Jako by ta věž byla jenom prodloužená ruka něčeho, co sedí mnohem vejš.

„Máš mě,“ vydechl Jarďa a po zádech mu přeběhl mráz, kterej neměl nic společného s průvanem v podkroví. „Ty nejseš jenom rádio. Ty seš anténa pro tenhle velký router.“

Tehdy si malej Jarďa uvědomil, že ten „falešnej vzduch“, o kterým mluvil strejda, není jenom v autech nebo v politice. Je v samotným tichu noci. Celý lidstvo spalo v postelích a věřilo, že tma je prostě tma. Jen Jarďa tam seděl s drátem na okapu a věděl, že jsme všichni připojení k síti, o který nám nikdo neřekl heslo.

Sundaná sluchátka mu na uších nechala otačený červený kruhy, ale Jarďa se usmíval. Už nebyl jenom „divnej kluk“. Byl to první hacker reality, kterej právě zachytil první bit informací z velkého centrálního procesoru.